

Livsnära samtal

Livsnära samtal i en scoutpatrull

Patrullen Cobran samlades i sitt mysiga patrullrum. Fem, sex livliga tioåringar och så jag. Fem, sex fnittriga förväntansfulla killar. Att sitta still och lära sig något var svårt. De var så otåliga. När jag skulle lära dem att surra inför lägret byggde vi en trädkoja. Jag började med att surra fast en tvärså i ett träd. Så klättrade två scouter upp på den och surrade vidare. Då var det viktigt att allt gjordes ordentligt. Alla hade sina uppgifter. En av killarna föredrog att stå på marken och göra repstegen. ”Learning by doing” var vårt måtto. Denna tisdagskväll var patrullen Cobran ovanligt fnittriga. Det var svårt att få lugnet att lägga sig i patrullrummet.. Jag hade förberett min inledning ordentligt och fick inte en syl i vädret. Alla försök att starta skämtades bort. Jag blev ledsen

– Killar, kan ni scoutlagen?, sa jag med tårar i rösten.

De började att stakande läsa upp den:

– En scout visar vördnad ...en scout visar hänsyn och är en god kamrat...

– Stopp, stopp. Är ni goda kamrater nu? Jag blir så ledsen när ni inte låter mig hålla min andakt som jag planerat så noga.

Alla stillnade.

– Jag blir ledsen när jag tänker på att mormor har dött.

Och så var samtalet igång. Alla ville vara med. Ordet gick runt, runt bordet. Alla hade någon gång varit ledsen. Men mest pratade vi om himlen och om hur det kunde vara där.

– Tänk er en stor grön plan på Hammarö. Tänk er ett nymålat vitt mål. Och så kommer man där och dribblar med bollen. Man ser att man är fri. Just när man skjutit bollen och vet att den ska gå i krysset. Det är himlen!

Vi fnissade och pratade vidare. Alla var engagerade. Tiden gick. Alla var kvar i lyan. Vad vi skulle ha gjort den kvällen minns jag inte längre. Men jag minns att vi gick ut i allrummet och busade en liten stund innan det var dags att cykla hem.

För mig var det jag varit med om så starkt att jag inte riktigt vågade prata med dem om det. Ett heligt minne. Men efter tre gånger frågade jag om de kom ihåg gången vi pratade om himlen. Alla nickade.

– Från den dagen har det varit mycket lättare för mig att vara en kristen på skolan, sa en av lintottarna.

Vilken tur att vi hade för vana att ha andakterna i början av samlingarna. Annars hade jag väl bara bett dem att skärpa sig och snabbt läst scoutbönen med dem och varit frustrerad när jag kom hem. Nu fick vi vara med om ett livsnära samtal som fortfarande nästan 30 år senare gör mig varm om hjärtat.

Ingela Bergström

